

Arbejde, 2 Timer ad Gangen, den ene Gang (Lørdag) tillige Udbetaling af de fattige Øre, som fortjenes ved Maskning.

I den tidlige Morgenstund møder de fra alle Kanter af Byen, mest dog fra den anden Side Aaen, slæbende store Byrder — store Værdier — hvoraf de selv, ak! faar en saa ubetydelig Brøkdel, at Forklaringen deraf kun kan søges i Kvindens lidet opvakte og udviklede Organisationstalent. — Nedbøjede og magre, daarlig klædte, som de fleste er, staar desuden Fattigdommens og Selvopgivelsens Resignation og forstenede LigeGYLDIGHED skreven i deres Ansigter. — Gamle og unge — for dem har Livet intet syndeligt mere at byde, de Par Øre, som her kan tjenes, er for mange kun en Forlængelse af deres Lidelser, ubegrændset Arbejde og slet Ernæring.

Saa stille de sig op i Række, trænges og puffes for at blive en af de første; hvem der kunde, har været her en Time før Dørene aabnes, — der er saa mange, og naar Tiden er omme, smækkes Dørene i, uanset at mange endnu venter paa deres Penge og — det er et Haab — nyt Arbejde. Saa lukkes endelig op: langs op ad en smal Trappe trænge de sig for at være af de første, paa et Øjeblik er Trappegangen stuvende fuld, om lidt forøges Trængslen af dem, der skal samme Vej tilbage, ofte besvimer en eller anden, de har saa lidt Modstandskraft, og helt ud i den opblødte Gaard staar de ulykkelig sidstankomne, ikke en Bænk, Stol eller andet til at hvile deres store Pakker paa, staar de i Timevis ret op og ned, en sand Tortur. En for en kommer de hen til et i Panelet udskaaret Hul, lig et Billetkontor, faar deres Arbejde vendt, efterset, taget gyldig eller — kasseret, det afhænger af Kontorpersonalets Humør, hvorvidt de kan vente at faa Arbejdet antaget eller kasseret, en tabt Maske, en Tunge, der »trækker«, strax hele Pakken til »om igen«, og det værste, ingen Penge, før det afleveres i »behørig Stand«.

Her er Manchestertheoriene førte ud i deres yderste Konsekvens: Arbejdersken er kun et Nummer, hvis Værdi retter sig efter hendes Ydeevne. — En beder spagfærdig om mere Arbejde: »De er ubrugelig,« lyder det koldt og haardt. En anden, der af Familiehensyn i nogen Tid har unddraget Fabriken sit Arbejde, beder om nyt: »De skulde ikke holdt op, nu er der antaget andre,« lyder det igen, og de afviste lister sig ned med et Suk, nu er ogsaa den Hjælp lukket.

Saa svejer en Dame ind gennem Mængden af »Audienssøgende«, trænger sig frem og gaar ind ad en Dør, som er de andre forbudt. Det er Fru N. N., for hende, der kun arbejder for Etablissementet for at have noget at »klæde sig for«, og som kan lade sine Penge staa i Forretningen til det bliver en større Sum, for hende er Døren altid aaben, og det bedste Arbejde at faa; for dem, der arbejder af Nød — ja det er en anden Sag.

Fortjenesten for en dygtig Maskerske varierer fra 35 til 50 Øre om Dagen for et Arbejde, der skal udføres med en Akkuratesse, som kun den, der befatter sig dermed, har noget Begreb om. For en stor Pakke færdige Trøjer, en Uges ihærdig Slid og noget af Natten til Hjælp, faas en Betaling af — **2 Kr. 50 Øre**. — Dette er Sandhed, og der kunde vel være

Mening i at spørge med hin franske Dommer, om end i en anden Mening: »Hvor er Kvinden?« — De ret velhavende Kvinder, der ved at tage Arbejde ind til Lommepenge og Tidsfordriv og derved trykker Lønnen og indirekte tager Brødet af Munden paa de fattige Kvinder, dem vil jeg ogsaa spørge: Ou est la femme?

Fra Paris.

Af

Fru Fischer Lette.*)

Blandt de internationale Kongresser, som fandt Sted i Tilslutning til Pariserudstillingen, udmærker sig ved sin ejendommelige Karakter den, som var for de kvindelige Arbejder og Indretninger.

Mens Flertallet af Kongresserne beskæftigede sig med Planer og Forslag for fremtidig Virksomhed, holdt denne Kvingekongres en Oversigt over Arbejde, som *var gjort*.

Forsamlingen stod saa at sige paa et aandeligt Eiffeltaarn, hvorfra den i videste Synskreds overskuede det af Kvinder paa Jorden gjorte Arbejde.

Ombud fra kvindelige Foreninger, som paa de forskellige Omraader arbejdede til Menneskehedens Vel, og især til Forbedring af Kvindens Stilling, havde talrig indfundet sig. Afsendinge fra Nord- og Sydamerika, Belgien, Danmark, Tyskland, England, Skotland, Irland, Indien, Finland, Grækenland, Italien, Holland, Østerrig, Rusland, Norge, Sverige, Svejts, Spanien og Polen.

Fredagen den 12te Juli, Eftermiddag Kl. 3, aabnedes Kongressen i Raadhussalen paa Place Saint Sulpice af *Jules Simon*.

I Salen, rigt smykket med Flag, tiltrak sig i Særdeleshed den smagfuld broderede, hvide Silkestandart fra den danske Fredsforening, Opmærksomhed.

Efter Jules Simons Indledningstale fulgte de af de to Vicepræsidentinder, Fruerne *Bogelot* og *de Morsier*, og de udenlandske Foreningers Afsendinge.

Om Aftenen forsamlede Kongresmedlemmerne sig i Pavillon de Flore (Louvre), som Seinedepartementets Præfekt paa den elskværdigste Maade havde stillet til Kongressens Raadighed, for at man kunde lære hinanden at kende før det samlede Arbejde eller forny tidligere Bekendtskaber.

Den følgende Dag fandt det første egentlige Møde Sted under *Fred. Passy's* Forsæde.

Efter at Fru de Morsier havde givet Meddelelse om Breve og Telegrammer fra Odessa, Nederlandene, Sveits, osv., osv., fulgte de enkelte delegeredes Beret-

*) Fru Marie Fischer Lette er Datter af Stifteren af den bekendte Lette-Stiftelse i Berlin, en velgørende Undervisningsanstalt for unge Piger. Da Datteren giftede sig, fik hun Navnet Fischer. Hun er Enke nu, og ofrer sin meste Tid dels paa literære Forsøg i Kvindesagens og Fredssagens Tjeneste, dels paa anden Virksomhed, navnlig for Fredssagen, og opholder sig derfor snart i England, snart forskellige Steder i Tyskland, det sidste Aar i Frankfurt a. Main.